

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA : 34170 Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel 3177	Polletna naročnina L 1.250
PODUREDNIŠTVO : 34100 Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603	Letna naročnina L 2.500
	Letna inozemstvo L 3.500
	Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XIX. - Štev. 38 (1968)

Gorica - četrtek, 28. sept. 1967 - Trst

Posamezna številka L 50

Škofovska sinoda v Rimu

V petek, 29. septembra bo začela zasedati škofovska sinoda. Sinodalnih očetov je 197: od teh so jih 135 izvolile škofovske konference, ki jih je skupno 95.

V Vatikanu je že pripravljena prostor na dvorana, kjer bodo zasedanja. V dvorano so spremenili staro skladišče. Nad dvorano so sinodalni uradi, sobe za razne komisije in seveda tudi bar, ki se bo imenoval kot na koncilu »bar Jona«.

Glavni tajnik Poljak msgr. Ladislav Rubin je pred časom poslal vsem škofovskim konferencam debelo knjigo z naslovom »Argumenta«, ki obsega osnutke o vprašanjih, o katerih bodo na sinodi govorili. Škofje posameznih konferenc so o teh vprašanjih že razpravljali, da bodo na sinodi njihovi zastopniki mogli dati njihovo skupno mnenje ali odgovor.

Sv. oče je imenoval tri kardinale, ki bodo v njegovem imenu predsedovali sinodi. Ti so: Francoise Villot, Irec Conway in Italijan Felice. Vzhodne Cerkve bodo poslale na sinodo 13 zastopnikov. Člani sinode so tudi kardinale, prefekti kongregacij, redovniki so izbrali 10 zastopnikov, 25 članov sinode pa je imenoval sv. oče sam. Med temi so naslednji kardinale: Lercaro, Traglia, Jaeger, Roy, Garrone, Carpino, Samore, Dell'Acqua, Renard, Brown, Felici, Breñan. V škofovski sinodi bodo zastopniki iz vseh delov sveta. Afriške škofovske konference so izbrale 31 zastopnikov, ameriške 42, azijske 17, evropske 40 in končno iz Avstralije in Oceanije 5 zastopnikov.

KAKO JE PRISLO DO SINODE

Za življenje Cerkve bo imela škofovska sinoda velik pomen. Sinoda je logičen zaključek koncilnega sklepa, da so škofje skupno ali kolegialno odgovorni za Cerkve. Škofovska sinoda bo omogočila stalen razgovor vesoljne Cerkve s svetim očetom. Pot do škofovske sinode je bila dolga.

Na koncilu so bile izrečene precej ostre kritike na račun rimske kurije. Koncilski očetje so zahtevali, da jo je treba preurediti in naj bo res v službi vesoljne Cerkve. V zvezi s temi kritikami je sv. oče Pavel VI. v govoru članom rimske kurije 21. septembra 1963 dejal: »Če bi koncil želel, da na kak način za nekatera vprašanja pridruži vrhovnemu poglavarju Cerkve katerega zastopnika škofov za preučevanje in odgovornost pri vodstvu Cerkve, rimska kurija temu gotovo ne bo nasprotovala.«

To je bil prvi namig o možnosti, da se pridružijo škofje k vrhovnemu vodstvu Cerkve. Nekaj dni kasneje in sicer 29. septembra ob odprtju drugega koncilnega zasedanja je sv. oče spet izrazil željo, naj bi ga škofje bolj in bolj odgovorno podpirali. Ideja se je potem izpopolnjevala pri koncilskih razpravah o kolegialni odgovornosti škofov skupaj s svetim očetom.

Prislo je do nekaterih pogumnih posegov. Prvi je bil čilski kardinal Silva Henriquez, ki je v imenu 44 južnoameriških škofov dejal, da se je v osnutku o Cerkvi premalo poudarilo, da spada kolegialna odgovornost škofov v normalno ureditev Cerkve in da je treba bolje določiti odnos med kolegijem škofov, papežem in vesoljno Cerkvijo. Sledil je poseg poljskega škofa Hermaniuka, ki je predlagal, naj se ustanovi svet škofov, sestavljen iz patriarhov in škofov, ki naj bi vidno izražal splošno oblast škofov v Cerkvi tudi izven koncilov. Hrvaški škof Zazinović je govoril o trajnem svetu škofov, v katerem bi bili zastopani škofje iz vsega sveta. Sveta škofov bi se posluževal papež pri svojih odločitvah. Ta ustanova bi resnično dokazovala, da vladajo Cerkve papež in škofje.

Odločilno je končno posegel v razpravo patriarh Maksim VI, ki je dejal: »Papež mora vladati Cerkve tako, da pritegne k odgovornosti kolegij škofov, ne pa po rimskem kleru in rimski kuriji.« Dosedanje stanje se mu je zdelo nenaravno in nasprotno ekumenskemu duhu. Predlagal je ustanovitev svetega zbora vesolj-

ne Cerkve, ki naj bi bil periodično sklican, da razpravlja o splošnih zadevah Cerkve. Seveda pa ni manjkalo tudi nasprotnih mnenj.

Na začetku četrtega koncilnega zasedanja 14. septembra 1965 je sv. oče v otvoritvenem govoru razglasil sinodo škofov kot lepo in mnogo obetajočo novost, ki bo v veliko pomoč Sv. sedežu in vsej Cerkvi ter v veliko korist delovanju rimske kurije.

POMEN NOVE SINODE

Dolgotrajne so bile koncilne razprave, ki so privedle do priporočila, da se ustanovi sinoda škofov, zato je v Cerkvi, posebno med škofi, veliko zanimanje, kako se bo obneslo v praksi delovanje sinode. Sklepi sinode za sv. očeta niso obvezni, vendar se pa po sinodi razodeva sinodalna ali skupna odgovornost škofov za vesoljno Cerkve. Vsi škofje sveta imajo po svojih izvoljenih zastopnikih možnost, da v važnih zadevah povedo svoje mnenje. Tudi z obveščanjem in z nasveti morejo škofje odločilno vplivati na izvrševanje najvišje oblasti v Cerkvi, saj je položaj Cerkve tako različen v raznih delih sveta.

V zvezi s škofovsko sinodo pa prihaja tudi bolj do izraza značilna naloga rimske kurije, da je namreč le izvršni organ najvišje oblasti Cerkve. Spremenjena je tudi vloga kardinalskega zbora, ki se je doslej imenoval papežev senat. Ostala mu je delikatna naloga, da izvoli novega papeža.

Mnogi sodijo, da bo po prvih periodičnih sklicanjih škofovske sinode prišlo do stalne ustanove, ki bo sv. očetu vedno na razpolago.

Jugoslovanski škofje so izbrali za svoje zastopnike na škofovski sinodi zagrebškega kardinala Šeperja in ljubljanskega nadškofa Jožeta Pogačnika.

Kako velik pomen pripisuje škofovski sinodi sv. oče, je razvidno iz tega, da je odložil operacijo, ki bi se ji moral podvreči največ zato, da bo lahko osebno spremljal zasedanje škofovske sinode.

NALOGE SINODE

Ker je škofovska sinoda ustanovljena v pomoč sv. očetu, je odvisna samo od njega, sklicuje jo on, določa on njeno oblast in ji daje v razpravo vprašanja, ki se mu zdijo nujna. Sedanja sinoda bo razpravljala o naslednjih vprašanjih: revizija zakonika cerkvenega prava, semenišča, liturgija, nevarna mnenja v teologiji, brezboštvo in mešani zakoni. V vseh teh vprašanjih so škofovske konference že razpravljale in bodo na zasedanjih škofovske sinode po svojih zastopnikih podale svoje mnenje.

Cerkveni zakonik je treba prilagoditi normam, ki jih je izdal zadnji koncil. Izredno važno je vprašanje o semeniščih, ki jih je treba urediti tako, da bodo dajala Cerkvi takih duhovnikov, ki bodo pripravljali, da izvedejo versko prenovitev v duhu koncila.

Sinoda škofov bo preučila novo shemo za sveto mašo, nove mašne molitve, berila, mašne speve in evharistične molitve. Škofje bodo tudi pregledali novo ureditev duhovniške vsakodnevnice molitve — brevirja.

Koncil je vzbudil živahna teološka razpravljanja, kar je razveseljiv pojav, a ga je treba spremljati, da ne zaide v skrajnosti. Vprašanje mešanih zakonov je bilo s posebno instrukcijo že urejeno, a ureditev ni popolnoma zadovoljila. Zato so bili škofje poklicani, da povedo svoje mnenje.

Predvideno je, da bodo zasedanja sinode trajala en mesec. Spremljajmo zasedanje škofovske sinode z živim zanimanjem, pa tudi z molitvijo!

STANKO ZORKO

Porast redovniških poklicev na Hrvaškem

Kakor poroča »Glas koncila« iz Zagreba, je v zadnjem času na področju Zagreba stopilo v redovniški noviciat 88 deklet, 125 je pa napravilo redovniške obljube.

GORIŠKI NADŠKOF SLOVESNO USTOLIČEN

Po dolgih mesecih odsotnosti ima goriška nadškofija zopet svojega nadpastirja. Preteklo nedeljo je msgr. Peter Cocolin uradno vzel v posest zaupano mu nadškofijo ter v goriški stolnici opravil svojo prvo škofovsko daritev.

S soncem obžarjeno jesensko popoldne, ki je bilo razprostrto nad Gorico, je nudilo prekrasen okvir za slovesnost ustoličenja, katera se je pričela ob 16.30 z močnim sprevedom iz dvorišča škofijske palače proti stolnici. Lepo je bilo videti dolgo vrsto v bele rokete oblečenih duhovnikov, ki so hoteli spremljati svojega škofa na njegovi prvi uradni poti po mestnih ulicah. Ob nadškofu sta šla škofijski kancler msgr. dr. Rudi Klinec in ravnatelj goriškega semenišča msgr. Fabbro, prvi slovenskega, drugi italijanskega pokolenja, živa podoba resničnosti goriške nadškofije, katero od nje ustanovitve leta 1751 sestavljajo slovenski in italijanski verniki. Tudi novi nadškof je to resničnost v svojem programskem govoru trikrat potrdil, ko je ponovno poudaril z omembo obeh etničnih skupnosti pomembnost pa tudi delikatnost poslanstva, ki mu ga je Cerkve zaupala.

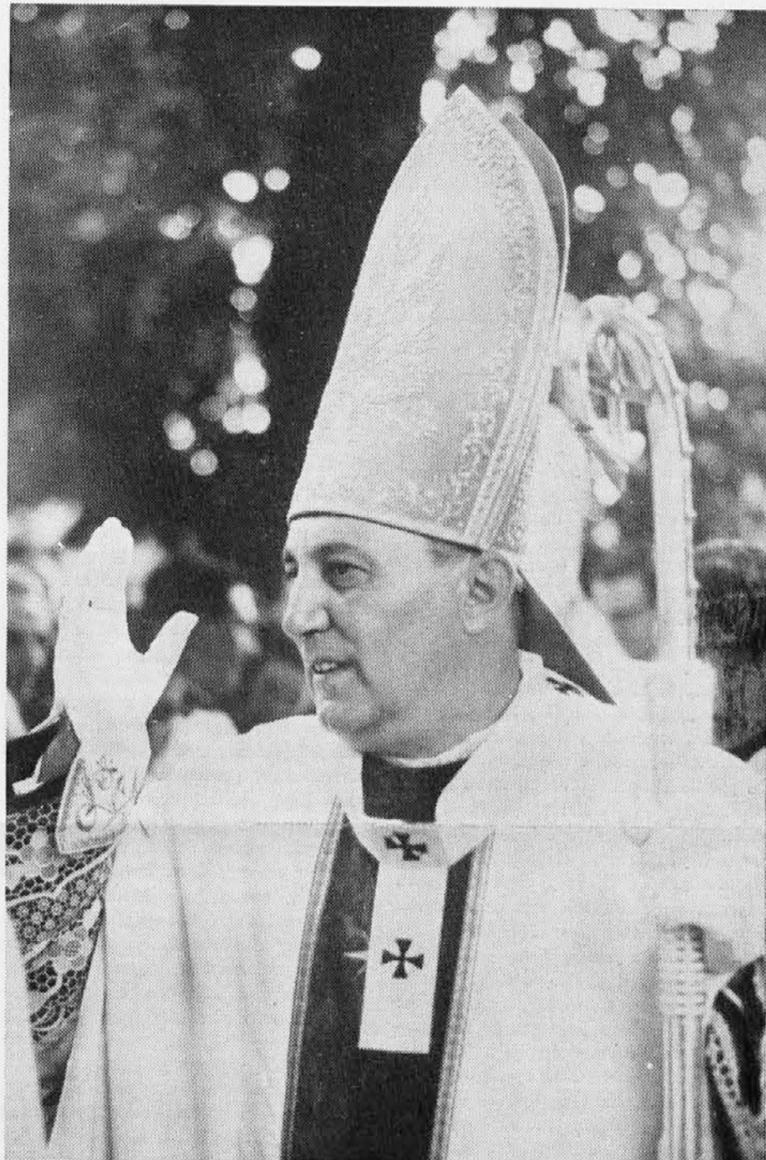
Ko je spreved stopil v stolnico, je ta že bila nabito polna vernikov, ki so željno čakali na škofovo besedo. Potem ko je msgr. Ristits prebral papeške bule o imenovanju in je stolni proš msgr. Soranzo izrekel novemu nadpastirju pozdrav v imenu duhovščine ter vernikov, je sledil pozdrav duhovnikov s poljubom svojemu bodočemu očetu, nato pa je msgr. Cocolin podal svoj program, ki naj bi ga vodil pri delu za zveličanje zaupanih mu duš.

VODILNE SMERNICE NOVEGA NADŠKOFA

Prva misel, ki jo je povedal zbranim vernikom, je bila povezana z njegovim škofovskim geslom, ki si ga je bil izbral »In Nomine Christi — V Kristusovem imenu«. V tem imenu je želel stopiti pred svoje sobrate v duhovništvu in pred svoje sinove v škofijski družinski skupnosti, sledeč stopinjam apostolov in svetih škofov, kateri so bili ustanovitelji ter čuvarji oglejske cerkve kot njene goriške hčerke, ki se je iz nje razvila.

Hvaležno se je spomnil štirih svojih prednikov na goriškem sedežu, ki so bili povezani z njegovim vzponom do Kristusovega duhovništva in škofovske službe: dr. Franciška B. Sedeja, msgr. Margottija, Ambrosija ter Pangrazia. Msgr. Diodatu se je zahvalil za zvesto opravljanje službe najprej generalnega, nato pa kapitularnega vikarja, staršem, ki so že rajni, za krščansko vzgojo, katere je bil v mladosti deležen, oblastem pa je izrekel svoj pozdrav ter poudaril, da sta obe družbi, Cerkve in država, čeprav pod različnimi naslovi, v službi iste človeške osebe. Spomnil se je družin, bolnikov, delavcev, mladine, imel za vse tople besede, nato pa poudaril osnovno misel svojega nagovora:

»Ko razčlenjujemo in ugotavljamo verski položaj sodobnega sveta, v katerem je praktični materializem zameglil vrednote duha, istočasno spoznavamo, da je potrebna akcija na globoko in to za vse, ki so sprejeli Kristusov evangelij. Nujna postaja potreba pregledati versko stanje našega



ljudstva in naših župnij ter začetni z novimi dušnopastirskimi prijemi, ki odgovarjajo zahtevam novih časov. V takih okoliščinah pa duhovnik že ne more biti več sam; nujno potrebuje pomoči in sodelovanja aktivnih vernikov. Prav zaradi tega postajajo katoliške organizacije neobhodno potrebne in nenadomestljive. Prilika o kvasu in testu ima danes isto veljavo kot v Kristusovem času. Vsi, ki se bodo trudili, da prinesejo pristno krščanstvo tako posameznikom kot družinam in v župnije, bodo imeli v škofu vedno najbližjo oporo, saj si on želi vzpostaviti stik ne le z nekaterimi v farah, temveč z vsakim iz njegovega občestva.«

OBČESTVENA MAŠA

Po govoru, ki je vzbudil med navzočimi močnen aplavz in je vsem ugajal po svoji preprostosti, jasnosti izražanja in toplini podajanja, je nadškof opravil občestveno mašo v italijanskem jeziku, medtem ko je na koro skupina pevcev iz raznih zborov pod vodstvom kaplana s Travnika g. Stanka Jericija vslovesnost v cerkvi spremljala z različnimi spevi v latinščini.

Mrak je že zajel Gorico, ko je novi nadškof zapustil, toplo pozdravljen znotraj svetišča in pred stolnico od zbranih vernikov, sveti prostor in se odpeljal v škofijsko palačo, kjer je sprejel pozdrav predstavnikov oblasti.

Goriška nadškofija ima tako od pretekle nedelje znova svojega vodnika, učitelja in velikega duhovnika. Cas pozdravov in sprejemov je minil: začenja se čas dela, ki bo uspešno le, če se bosta obe etnični skupini čutili enako združeni in povezani v istem nadpastirju, ki je trdno odločen hoditi po stopinjah sv. Pavla, kateri je vsem postal vse in za katerega ni bilo razlike med Rimljanom in Grkom, Judom in Scitom, sužnjem in svobodnim.

Državno tajništvo v Vatikanu je prejelo v soboto, 23. t.m. telegram iz škofijske kurije v Varšavi, ki se je glasil: »Ker iz znanih razlogov primas Poljske ne more potovati v Rim, so se temu potovanju odpovedali tudi ostali škofje.«

Do zadnjega so vatičanski cerkveni krogi na tistem upali, da bodo poljske komunistične oblasti kljub stalni napetosti, ki obstaja med njimi in kardinalom Wyszynskim, temu le izdale potno dovoljenje za v Rim. Medtem so bili nekateri drugi poljski škofje, med njimi novi kardinal

Wojtyla iz Krakova, to dovoljenje že prejeli. Postalo je očitno, da je komunistični režim hotel zadati kardinalu Wyszynskemu udarec ponižanja s tem, da bi ostali škofje lahko odpotovali, on bi pa kot »manj vreden« moral ostati doma. Škofje so igro hitro spregledali in se iz solidarnosti do svojega primasa raje nameravnemu potovanju odrekli. Kakor je vatičanskim krogom žal, da na rimski sinodi poljskih škofov ne bo, pa v polni meri odobravajo njihov izraz solidarnosti s kardinalom Wyszynskim.

Rimska sinoda brez poljskih škofov

Sv. oče je sprejel hrvaške romarje

Prvič odkar je sv. očeta zadela zadnja bolezen, je bila skupina romarjev deležna javne avdicije v prostorih vatikanske palače. Ta čast in izjema je doletela hrvaške romarje, ki so v izrednem številu — časopisi navajajo število pet tisoč — prišli za »Leto vere« v Rim, da se poklonijo sv. očetu. Vodil jih je zagrebški kardinal Franjo Šeper, poleg tega pa je bilo prisotnih še 11 drugih hrvaških škofov.

Sv. oče je romarje sprejel na prostranem dvorišču Damazove palače tako, da se je pokazal na balkonu, poslušal njih pesem in pozdravil vse navzoče z improviziranimi besedami. Avdicija, ki naj bi po naročilu papeževga zdravnika dr. Fontane trajala dve deset minuti, se je tako zavlekla na pol ure. Sv. oče je navzoče pozval, naj skrbno čuvajo dediščino vere ter jo posredujejo zlasti mladini, nadalje naj ostanejo zvesti sinovi Cerkve, pa naj bodo tudi lojalni državljanji. S seboj naj ponesejo njegovo čustvo simpatije do vsega hrvaškega ljudstva in mu povedo, da ga molitev sv. očeta spremlja v njegovem vsakdanjem življenju.

Na koncu nagovora je kardinal Šeper

izročil sv. očetu v dar umetniško izdelan kelih s posvetilom, nakar je papež Pavel VI. pritrdil srebrno svetinjo na banderco s podobo Marije Bistriške, Kraljice Hrvatske. Sv. oče je tudi obljubil, da bo čimprej eno izmed sv. maš opravil s podarjenim kelihom.

V torek, 26. septembra pa je sv. oče Pavel VI. spomnil 70 let življenja. Morda bi šla ta obletnica za večino ljudi neznančno mimo, če bi ne bila vsega sveta v začetku tega meseca pretresla vest, da so zdravniki ugotovili bolelost ledvic in da se govori o možnosti operacije na prostati. Zategadelj ves katoliški svet s skrbjo zasleduje, kako se bo v prihodnjih tednih razvijalo zdravje sv. očeta.

Jasno je, da kot zvesti člani Cerkve vsi želimo, da bi se mu zdravje znova utrdilo. Saj ga tako zelo potrebuje, kajti silno pomembno so za ves svet, posebej pa še za krščanski, zadeve njegovega papeževanja: obnova Cerkve po koncilu, zedinjenje vseh kristjanov, mir v svetu. Naj zato dobri Bog varuje, poživilja in osrečuje njegovo osebo še dolgo vrsto let!

Kulturno poletje v Parizu

Pariz, avgusta 1967

Slika, ki jo nudi na prvi pogled francoska prestolnica v vročih ali tudi, kakor letos, hladnih avgustovih dneh, ne daje videza kakoga večjega umetniškega ali sploh kulturnega izživljanja ali udeleževanja. Boulevardi so polni pestrega vrveža ljudi in noš vseh mogočih vetrov in odtenkov, avenijske polne luksuznih reklam in bogatih turistov, obrežje Sene — zlasti levo ali »Rive gauche« — kar mgoli radovednežev okoli poceni kulture slikovitih stojnic, kjer dobiš vsega, od znanstvenih del pa do raznovrstnih »podob«. Če pa potnik nekoliko bolj pazljivo prelista časopis ali se sam kakorkoli poznanima, vidi, da ima mesto — »Ville Lumière« — tudi v tem času veliko držbire za razne okuse. Zato je tudi mene zamikalo, da bi še pobliže spoznal kulturno, zlasti glasbeno življenje, po katerem je Pariz zelo znan.

Osnrednja ustanova, »Académie Nationale de Musique« ali Opéra je sicer v avgustu zagnila svoje mogočene zastore in prične z operno sezono šele v septembru. Letos ima na sporedu predvsem dela italijanskih klasikov. Operna glasba pa vseeno ni zamrla. V »Opéra Comique« dajejo že več časa »Hoffmanove pripovedke« J. Offenbacha. Tudi opereta žanje še veliko uspehov. V gledališču »Châtelet« nastopa madridsko gledališče, nič manj pa ne zaostaja opereta z »Beneškimi ljubimci« v »Mogadorju«. Ljubitelji mednarodne lahke glasbe pa se lahko razvedrijo v dvorani Olympia na Boulevard des Capucines, kjer je že dolgo na sporedu Music Hall Israel.

Vse to pa pri meni ni vzbudilo večjega zanimanja. Že od lanskega leta sem vedel za Festival Estival, ki se vrši v okviru pariške občine v Cloître et Eglise Saint-Severin. To je stara ne prevelika gotška cerkev v latinski četrti blizu boulevarda Saint-Michel. Skozi ves julij in avgust so tu izbrani koncerti stare klasične glasbe s solističnimi (zlasti orgle in čembalo), komornimi in polifonskimi nastopi.

Resni simetrični svetlobeli gotski oboki dajejo tem prireditvam posebno primeren duhovni okvir. Navadno se na koncertih, ki se vršijo dvakrat na teden, udeležuje veliko število tujcev, željnih pravega umetniškega užitka. Medle stropne luči čisto zadostno osvetljujejo pet ladij stare cerkve ter se oddaleč ujemajo z mistično svetlobo temnih barvnih oken. Ob določeni uri zavladava v do kraja zasedenem svetliču popolna tišina. Pogled na skromni oltar, oropan vsakega nepotrebne bleska, zelo umerjeno vpliva na poslušalce. S kora se oglašijo prvi sladki zvoki mehkih registrov — na katerih so francoske orgle tako bogate! — malo znanega skladatelja XIII. stoletja. Mogočno zavneni nato preprosta a impozantna srednjeveška melodija Te Deuma. Sledijo lahke suite francoskih renesančnih mojstrov — Attaignant, Du Caurroy, Le Jeune, Marchand — iz katerih diha ves blesk tedanjega francoskega glasbenega ustvarjanja.

Silno pestri registri orgel Saint-Severina (s štirimi manuali) — od rezkih tromb do sladkih trompet in drugih jezičnikov, pa do slovesnih »plein jeu« ali »grand jeu« (naši »ff« ali »pleno«). Igravost, šegavost in svežina teh skladb je v pravem nasprotju z resnostjo in težko umerjenostjo velikih nemških mojstrov. Podobna vedrost se potem odraža v delih odločno mo-

derno dognanih sodobnikov Alaina ali Messiaena, ki zaključujejo omenjeni koncert organista André Isoira. Kritiki v »Le Figaro« je tu predvsem pohvalil zelo posrečeno izbiro programa.

Po tem prvem koncertu sem čez nekaj dni lahko prisostvoval drugemu orgelskemu »Recitalu«, ki ga je imel Francis Chapelet, katerega plošče smo lahko potem ogledovali oz. izbirali v zraven stoječi Galeriji. Zopet so prevladovala (z izjemo dveh Bachovih skladb) dela starih francoskih skladateljev. Marchand, Couperin, Freinsberg — podobni nasprotujoči si barvni odtenki kakor že pri zgoraj omenjenem nastopu.

Dva dni zatem je v isti cerkvi gostoval zbor praških madrigalistov. To je brez dvoma eden izmed najboljših evropskih posreovalcev polifonske glasbe sploh, še posebej pa one iz prve dobe polifonije, namreč iz petnajstega stoletja, ko je ta vrsta glasbe cvetela zlasti na Flamskem. In prav veliki mojstri francosko-flamske polifonije, kakor Jean Ockeghem in Josquin Des Prés, so bili »protagonisti« tega izrednega večera. Skladbe teh mojstrov so sicer po izrazni sili mogoče od nas še bolj oddaljene kakor recimo one iz poznejše Palestrinove dobe, so bolj rezke in asketske ter še manj pevne, a morda zato še bolj primitivno globoke. Praški ansambel ima samo kakih petnajst članov, in vendar ima poslušalec občutek, da se linearne melodije izlivajo iz najmanj kakih štirideset grl s krasnimi prehodi iz mnogoglasja v enoglasje. Vse izvajanje so še posebej podčrtali antični instrumenti, od malih ročnih orgel do cimbal in pihal.

Po vsakem koncertu v cerkvi Saint-Severin se nato zberejo umetniki v zraven stoječi Galeriji, kjer se lahko z njimi seznanijo tudi publika. Tako so madrigalisti hitro prišli iz resnega samostanskega okvira v prijazno družbo in pustili za strogi-mi gotškimi oboki svojo umetniško podobo ter nam prisotnim postali dobrodošli prijatelji. Sam dirigent Miroslav Venhoda, gosposko prijazen ter istočasno simpatičen družabnik, se je vidno razveselil ob moji slovanski govorici. Posebno rad je prisluhnil, ko sem mu omenil, da mi je zbor madrigalistov znan že iz Arezza ter preko plošč. Vsi prisotni so bili polni navdušenja nad pevci iz Prage in kar niso mogli izraziti svojega občudovanja ter odobravanja.

Malo pred temi koncerti pa so bile tu na sporedu kantate nemškega baročnega mojstra Karla Filipa Telemanna za glasove in razne instrumente. Prihodnji je na vrsti komorni orkester iz Toulouse. Kar težko se je posloviti od teh večerov.

A bientôt, Cloître Saint-Severin!...

a. b.

Dušnopastirski tečaj v Benetkah

V Benetkah se je vršil dušnopastirski tečaj, ki se ga je udeležilo okoli petsto duhovnikov iz raznih delov Italije. Zanimali so se za problem vere in oznanjevanja božje besede. Posebno pozornost so posvetili vprašanju, kakšna naj bo danes pridiga in njena vsebina. V svojem govoru je kardinal Urbani opozoril na težnjo v današnji filmski produkciji, ki ne pripozna nobene vrednote več.

Iz popotne torbe

Vročine je konec; kdor si je lahko privoščil počitnice, se je vrnil domov. Spet sem jo zavil po mestu in po Krasu. Večkrat sem potrkal na znana, pa tudi neznanata vrata. Ljudje so me na splošno kar radi sprejeli. Seveda sem slišal tudi kakšno neprijetno besedo, ko sem spjel pogovor na rubriko »Iz popotne torbe«, na časnike ali na našo drobno politiko. Ljudje so želeli, naj bi »Glas« še kaj drugače in kaj več poročal iz naših krajev, pisal o naših ljudeh in družinah ter raznih dogodkih pri nas, pa še o mladini, športu in tako naprej. List mora biti pester in zanimiv, da bodo ljudje segali po njem, po dobrem slovenskem branju in da zlasti mladina ne bo segala skoro izključno po tujih listih, ki jo narodnostno, pa tudi drugače odtujujejo od slovenskega rodu. Te besede so se mi zdele na mestu, pa sem jih kar rad vtaknil za klobuk in zapisal.

Sicer pa sem toliko slišal, da sem res v zadregi, kje naj začnem in kaj naj povem. Začel bom s slovenskimi učitelji. Na pritisk naših politikov, zlasti tistih, ki delajo pri Slovenski skupnosti, so na slovenskih šolah vendarle razpisali stalna mesta za učitelje. Zakon določa natečaj za ta mesta in tudi izpit. Tako so morali delati izpit nekateri slovenski učitelji, ki že 20 ali več let poučujejo na šolah. Ravno zato zakon predvideva olajšave. No, vsi učitelji niso bili zadovoljni z izpraševalno komisijo, ali bolje z nekim članom. Tako vsaj sem slišal. Res je, da z izpraševalcem nihče ni preveč zadovoljen, zlasti če ga vpraša kaj takšnega, česar ne zna. Nekaj drugega pa je, če je vprašani v zadregi zaradi vprašanj, ki ne spadajo v program. Ne vem na primer, če je v šolskem programu vprašanje, ki naj pripelje vprašanega do odgovora, da so bile zanič vse učne knjige, ki so jih napisali »begunci« za časa bivše Zavezniške vojaške uprave. Ta cvetka naj zadošča, dasi ni edina.

V mestu in na Krasu so me vprašali, če vem, zakaj letos nismo dobili slovenskega industrijskega strokovnega zavoda v Rojanu. Odgovoril sem, kar mi je bilo znano. Ker se skriva v tej zadevi nekaj skrivnostnega, sem ji hotel priti do dna. Prijateljem, ki so se obrnili name, povem, da to ni bilo lahko. Zataknilo se je čisto na koncu in dobil sem vtis, kot da bi se vsi bali povedati resnico. Kot sem ugotovil, je slika približno takšna: Ko so bila po upravnih volitvah pogajanja med strankami leve sredline in Slovensko skupnostjo, je ta stavila pogoje za sodelovanje. Eden pogojev je bil ustanovitev dveh slovenskih strokovnih zavodov v Trstu. Pogoje je bil sprejel. Potem so v Trstu naredili vse, kar je po zakonu potrebno za ustanovitev enega zavoda, in sicer industrijskega v Rojanu. Najvažnejša je bila obveza tržaške občine, da bo dala na raz-

polago prostore in jih vzdrževala. Nato je šla vsa zadeva v Rim. Tam je prosvetni minister Gui sporočil zastopstvu Slovenske skupnosti, da je vse pripravljeno in lahko izda odlok za ustanovitev šole isti dan, ko dobi pristanek nekega drugega ministrstva. Do sem je vse uradno, od tu dalje lahko napišem le tisto, kar sem zvedel neuradno. Dovoljenju se je uprlo zunanje ministrstvo, ki je zahtevalo, naj Jugoslavija pisмено zagotovi, da bo predstavila italijansko gimnazijo iz Pirana v Buje v Istri. O tem sta bila Beograd in Zagreb obveščena, toda zadevno pismo ni prišlo v Rim in tako ni bil podpisan odlok o ustanovitvi slovenskega industrijskega zavoda v Rojanu. Ko sem o tem govoril z nekom, ki mora vso zadevo dobro poznati, se je hudo jezil nad načelom reciprocitete ali povezanosti med slovenskim zavodom v Rojanu in italijansko gimnazijo v Istri in obsodil takšno ravnanje zunanjega ministrstva v Rimu. Če nam je ta zavod potreben, nam ga morajo dati na osnovi človeških pravic brez reciprocitete. In če je potreben prenos gimnazije v Istri, naj to naredijo prav tako brez reciprocitete. Zato ne morem razumeti, je nadaljeval, zakaj so sprejeli to načelo v mešani italijansko-jugoslovanski komisiji. Na to vsaj jugoslovansko zastopstvo v komisiji ne bi smelo pristati. Reciprociteta naj velja za izmenjavo blaga, krompirja ali klobas, ne pa za človeške pravice. In če so že pristali na reciprociteto, čemu niso dali tistega pisma? Ja mar res, da se je na željo nekaterih krogov v Trstu vsa zadeva zavlekla do jesenskega zasedanja mešane komisije, ker bi sicer imela skoro vso zaslugo za odprtje slovenskega zavoda v Rojanu Slovenska skupnost? Jaz bi to težko verjel. Če je res, pa tudi vemo, kdo je skrivaj, da že letos nimamo slovenskega industrijskega zavoda.

Zadeva s slovenskim zavodom se mi je tako zavlekla, da je ostalo le malo prostora za drugo. Je pa zelo važna, ker Slovenci moramo dobiti strokovne zavode, sicer naši mladi ne bodo postali strokovnjaki, ampak bodo morali ostati težaki. Omenil bi je še zbadljivo, ki jo je povedal neki možak iz Zgonika na račun pobiranja krvi za vietnamske komuniste. Tu gre za politiko, je dejal. Odvrnil sem mu, da je zbiranje krvi za ranjene hvaljevredna človečanska zadeva. To že, je odgovoril, toda ali Južni Vietnamci niso ljudje? Tudi oni imajo ranjene, pa naši komunisti zbirajo in dajejo kri samo za vietnamske komuniste. Zato diši vse bolj po politiki, kakor po človečanstvu. Komunistični vodje pri nas — je nadaljeval — verjetno vidijo, da so posebno mlajši tovariši včasih uporni in bi radi mislili z lastno glavo. Pa so se voditelji spomnili, kako so nekoč vročekrvnežem puščali kri... In so izdali ukaz. Mogoče bo kaj zalego.

—u—j.

Nekaj o mladi igralki

Zadnjič, ko smo govorili o nastopu mladotletnikov v filmih, smo omenili tudi mlado igralko Romino Power, hčerko umrlega Tyronea Powerja in Linde Christian. Pred nekaj meseci smo to mlado dekletko videli v neki televizijski oddaji. Njena čudovita podobnost z umrlim očetom jo je takoj približala naši simpatiji. Poleg tega pa je s svojim nastopom napravila na splošno dober vtis. Zdelo se je tako naravna, tako prisična, predvsem pa tako »čista deklica«.

Toda kmalu potem smo morali to sodbo spremeniti. Po njenih slikah, ki so jih objavljale revije, smo spoznali, da hoče to dekletko za vsako ceno postati filmska zvezda. Poleg tega pa je pozneje nastopila v Salcejevem filmu »Come imparai ad amare le donne«. In tu je bila njena vloga vse prej kot primerna njeni starosti — sploh nobeni starosti. V filmu se je namreč razkazovala skoraj gola.

Vendar ne smemo pozabiti, da je Romina Power hčerka igralki Linde Christian, ki prav gotovo ni postala znana zaradi svojih igralskih sposobnosti, kajti teh ni nikoli imela. Kakšna mati je ta ženska in kakšno vzgojo lahko nudi svoji mladoletni hčerki, si lahko predstavljamo. Zato se nikakor ni čuditi, če je dala svoje privoljenje za nastop Romine Power v tako dvomljivem filmu, kakršen je »Come imparai ad amare le donne«. Verjetno želi, da postane hčerka to, kar ni njej nikoli uspelo: znana filmska zvezda. Večkrat se namreč zgodi, da prenese mati svoje neuresničene želje na hčer, zato da se komično zadovolji njena ambicija.

Toda naj bo tako ali tako, eno je gotovo: mladoletno dekletko ne more dobiti



nobene prave vzgoje v filmskem okolju in ob taki materi, kakršna je Linda Christian. In če bo Romina postala slavna zaradi takih vlog, v kakršnih je doslej nastopala, potem bo ta njena slava res malo veljala. Žal ni ta mlada igralka osamljen primer: mnogo je takih, ki so ji več ali manj podobne. Še več pa jih je, ki gledajo s pozenjem na tisti svet, ki se jim zdi kot nedosegljiva sreča, neuresničljive sanje. Ne morejo si namreč predstavljati, da je filmski svet podoben zjaju, ki hoče vedno in vedno novih žrtev, ki zahteva za pičlo trenutno slavo ogromno plačilo. Toda kdo bo dopovedal mlademu dekletu, da ni nikakor vredno potegovati se za vstop v tisti lažni in kvaterni svet, ki v svojem blesku skriva le grenkobo in razočaranje?

Mira

Cigani so romali

6.000 ciganov se je v Franciji udeležilo romanja v svetišče Saintes Maries de la mer. Sv. mašo je daroval v navzočnosti škofa iz Aix-a msgr. Pougou, škof iz Moulina skupno s patrom Berthelemyem, narodnim kaplanom ciganov. Potem so se cigani zbrali in molili k sv. Sari, nato pa so v procesiji šli k morju. V tiskovni konferenci je nadškof iz Aix-a msgr. Depreuxenères dejal: »Zl let se že srečujem ob tej priložnosti s cigani. Zdi se mi, da jih je letos prišlo moliti mnogo več kot prejšnja leta. Oni molijo na svoj način, ki je drugačen od ljudi s severa ali juga, ali kakega drugega romarja. Toda sem prepričan, da je njihova vera trdna in prav to je, kar velja.«

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Pomembno imenovanje

Jezuitski pater Ivan Zužek SJ, ki je že od leta 1963 profesor cerkvenega prava na Vzhodnem zavodu v Rimu, je bil te dni postavljen za rektorja omenjenega zavoda. Vzhodni zavod (Pontificium Institutum Orientale) je ustanovil papež Pij XI. z namenom, da bi se na njem šolali in prejeli teološko izobrazbo člani vseh vzhodnih Cerkva, ki so zedinjene z Rimom. Ta institut je torej bogoslovna univerza za vernike raznih vzhodnih obredov.

Brez dvoma je imenovanje, ki ga je prejel p. Ivan Zužek, laskavo priznanje tako zanj osebno kakor tudi za slovenski narod, ki mu pripada. Sv. oče ga osebno dobro pozna. Lani je sprejel ob priliki nove maše njegovega mlajšega brata p. Romana vso družino z materjo Ivanka in se ji zahvalil za izreden prispevek, ki ga je dala Cerkvi: štiri sinovi so jezuiti, štiri hčerke pa redovnice, od njih tri misijonarke.

P. Ivan Zužek je znan tudi med nami na Tržaškem in Goriškem, saj je že večkrat tu držal duhovne vaje v splošno zadovoljstvo vseh udeležencev. Zato naj mu gredo tudi z naše strani ob priliki tega pomembnega imenovanja naše iskrene čestitke!

Razširjena spovedna jurisdikcija

V Franciji so raztegnili jurisdikcijo ali oblast za spoved na vse škofije državnega področja. Vsak francoski duhovnik more tako spovedovati ne samo v lastni škofiji kot do sedaj, temveč po vsej državi, kateri pripada. Zeleti bi bilo, da bi tudi v Italiji kmalu prišlo do podobnega ukrepa.

Zasedanje skupščine

Združenih narodov v znamenju večerij

V New Yorku redno poteka zasedanje skupščine Združenih narodov. Bolj kot sami govori v zborovalni dvorani so zanimivi in pomembni razni sestanki med zunanjimi ministri velikih držav.

Tako je npr. priredil v torek, 26. septembra tajnik OZN U Tant »delovno večerjo«, katere so se udeležili Dean Rusk iz ZDA, Gromiko iz Sovjetske zveze, Anglež Brown in Francoz de Murville.

Prejšnji večer pa sta se na večerji sestala ameriški državni tajnik Dean Rusk ter sovjetski zunanji minister Gromiko. Pogovor med obema je trajal dve uri in pol ter je bilo govora predvsem o položaju na Bližnjem Vzhodu, o odnosih med obema državama ter o pogodbi proti širjenju jedrskega orožja. Zatrjuje se, da pa nista govorila o Vietnamu, ker je Sovjetska zveza še vedno mnenja, da Združeni narodi niso pristojni za reševanje vietnamskega spora, temveč edinole ženevska konferenca.

Sestala sta se tudi Dean Rusk in angleški zunanji minister Brown. Pogovarjala sta se tri ure in ugotovila, da so možnosti za bližnji mir v Vietnamu je majhne, pač pa obstaja večji optimizem glede sporazuma o prepovedi širjenja jedrskega orožja. Francoski zunanji minister de Murville pa je obiskal predsednika skupščine Romuna Manesca, nato pa povabil na kosilo zunanje ministre Jugoslavije, Bolgarije in Madžarske ter pomočnika romunskega zunanjega ministra.

Saragat v Avstraliji

V ponedeljek je italijanski državni predstnik Saragat preko otočja Tahiti v Tihem oceanu s svojim spremstvom prispel v Avstralijo, kjer je bil sprejet z vso pozornostjo. V torek je imel daljši govor, v katerem se je dotaknil najprej dvostranskih odnosov med obema državama, nato pa omenil nekatera pomembna politična vprašanja. Poudaril je trdno odločenost Italije, da ostane zvesta dosedanjim zavezništvom, zlasti Atlantski zvezi.

Avstralski državnik so pa s svoje strani izrazili svojo neomajno podporo severnoameriškim naporom v Vietnamu in izključili možnost kakega popuščanja; veliko zanimanje so tudi pokazali za krizo na Bližnjem Vzhodu, saj je Avstralija življenjsko zainteresirana na plovbi skozi suški prekop.

Konkretni sad Saragatovega obiska pa je bil podpis sporazuma o ureditvi položaja italijanskih izseljencev, ki ima 38 članov. Kot je znano, živi v Avstraliji kar pol milijona Italijanov, ki do sedaj niso bili dovolj dvostransko zaščiteni.

Pevski zbori so tekmovali Izlet na Dolenjsko

Debata o splavu

Po nedavnem kulturnem srečanju srednjeevropskih literatov na goriškem gradu je naše mesto botrovalo drugi pomembni mednarodni umetniški prireditvi, ki jo tudi lahko uvrstimo v okvir »Mitteleurope«. To je bilo tekmovalje pevskih zborov, ki ga je priredilo pevsko društvo »C. A. Seghizzi« iz Gorice v dneh 23. in 24. septembra. Poleg zborov iz Italije, Jugoslavije in Avstrije je namreč prvič bila zastopana tudi Čehoslovaška.

Pevski nastopi so se vršili v veliki telovadni dvorani v Gorici in so se razvrstili v pet kategorij: tri so bile posvečene tekmovalju v polifoniji za mešane, moške in ženske zbere, medtem ko so v dveh skupinah nastopali moški in mešani zbori v folklori. Prve tri kategorije so imele na programu tudi obvezno pesem, v narodnem petju pa so posamezni zbori izvajali po tri skladbe proste izbire. Mešani zbori so odpeli kot obvezno skladbo motet »Jubilata Deo« p. Mariana Miollija, posrečeno delo s pravo polifonsko zgradbo. Obvezna skladba za moške zbere je bila »Ave Maria« Cecilije Seghizzi, medtem ko so ženski zbori odpeli Maria Macchija »Hodie Maria Virgo«.

Izidi tekmovalja so dodelili glavna prva mesta zborom iz inozemstva. Za polifonijo v mešanih zborih so bili naslednji rezultati: 1. »Kühniv Smešny Sbor« iz Prage; 2. Akademski zbor »Tone Tomšič« iz Ljubljane; 3. Zbor »Moša Pijade« iz Zagreba; 4. »Baldassar Donato« iz Feltr.

Za polifonijo v moških zborih sta nastopala le dva zbori, Ermes Grion iz Tržiča (prvi v lestvici) in Vasilij Mirk iz Proseka-Kontovela. Za ženske zbere v polifonski skupini je odnesel prvo nagrado še Kühniv Smešny Sbor iz Prage v ženski zasedbi, sledijo mu zbori Rondinella iz Padove, Volksliederchor St. Veit iz Avstrije ter Capinera iz Verone.

V nedeljo so se vršili nastopi v folklornem petju, pri katerem je nastopalo skupno 17 zborov. Tudi v tej skupini sta bili dve sekciji, za mešane in moške zbere. Za mešane je bil izid naslednji: 1. »Tone Tomšič«, Ljubljana; 2. »Kühniv Smešny Sbor«, Praga; 3. »Moša Pijade«, Zagreb; 4. »Jacobus Gallus«, Trst. Sledijo po vrstnem redu Baldassar Donato, Volksliederchor St. Veit, S. Cecilia, Cadavid (Verona) ter Schiff iz Chioprisa (Videm). V moški sekciji so bili pa zbori tako razvrščeni: »Lino Mariani« (Pulj), »Ermes Grion« (Tržič), »Doppelquintett Millstättersee« iz Avstrije, »Vasilij Mirk« s Proseka, »Sabotino (CAI)« iz Gorice, »Soldanella« iz Adria (Rovigo), »Mirko Filej« iz Gorice in S. Cecilia di Cadavid.

Toliko o uradnih izidih tekmovalja. Bolj zanimive kot same številke v lestvici so pa umetniške ugotovitve z letošnjih prireditev. Kot navadno, so tudi letos tekmovali zbori z različno umetniško zmogljivostjo in tehnično pripravo. Vse to je prišlo predvsem od izraza pri polifonskem petju, ni pa izostalo v splošni panorami folklornih nastopov. Letos moramo zlasti zabeležiti visoko raven, ki jo je treba pripisati izredno kvalitetni udeležbi. Tako je bila za goriško prireditev višek nastop češkega zboru iz Prage, ki je v absolutnem merilu zmagovalac celotnega tekmovalja. Njegovi res dovršeni nastopi so nekoliko potisnili v ozadje tudi nekdanje prve nagrajence, t. j. mlade ljubljanske pevce Tomšičevega zboru. Češki

ansambel, ki ga vodi Pavel Kühn je nudi bil zbrancem občinstvu v dveh dneh vrsto odličnih nastopov, kot jih naša publika gotovo še ni slišala. Dovolj, da omenim presenetljivo obvladaje vokalne tehnike v Bachovem »Jesu meine Freude« v res mogočni interpretaciji. Impresionistično pobarvano Poulencovo »Glorio« in pozneje »Sanctus« so Čehi podali s pravim mističnim lirizmom. Naj spomnim še na fine izvedbe Sukovih zborov in skladb Dvoraka in Martinuja, v katerih so praški pevci pokazali vse odlike svoje visoke pevke šole. Zato ne bom pogrešil, če zatrdim, da bi moral Kühniv Smešny Sbor odnesti tudi prvo mesto v folklori, kjer nam je podal več skladb delikatne umetniške izdelave.

Posebno učinkovit je bil nastop zboru »Tone Tomšič« pod vodstvom Marka Munih, ki je kljub vedno novim elementom pokazal veliko novih odlik v izvajanju umetne in narodne pesmi. Med prvimi moram omeniti izredno zahtevno Kodalyjevo »Szekely keszervés« v originalni izdaji, ter Gabrijelčičevo »V somrak zvoni« z markantno modernim tematiko. Podobno interpretacijsko silo je pokazal zbor še v Brucknerjevi »Ave Mariji«, dočim je v folklori zelo lahkotno podal Tomčeve »Kaj ti je deklica«, Devovo »Spov pičke poje« ter Skalovskega ognjevito »Makedonsko humoresko«.

Posebno omembo zaslužijo nekateri zbori z Goriškega in Tržaškega. Med slovenskimi ansambli je nudi veliko pravega umetniškega užitka tržaški mešani zbor »Jacobus Gallus«, ki ga dirigira Ubald Vrabec. V svojih izvedbah je prikazal vrsto dobro naštudiranih skladb v polifoniji, kakor O. Lassa petglasno »Un dubbio verno« in Gallusovo »Cor mundum crea in me«. V folklorni skupini smo posebej občudovali zahtevno Vrabčovo skladbo na narodni motiv, ki je doživela sedaj krstno izvedbo »Polka je ukazana«, kakor tu-

di nelahko Lajovčevu »Lan«. Prvič je na tekmovalju nastopil moški zbor »Mirko Filej« iz Gorice pod vodstvom Zdravka Klanjščka. Odpel je Komelovo »Korotanki«, Filejevo »Nekje v gorah« in Vodopivčevu »Zabja svatba«. Zbor je pokazal precejšnjo glasovno izločnost, na primerno barvito interpretacijo. V polifonski skupini je zelo častno nastopil goriški zbor »S. Ignazio«, ki ga vodi Stanko Jeričijo. Poleg obvezne pesmi je odpel J. Clemens non Papa motet »Domine, ne memineris« ter živahno Gallusovo skladbo »Heroes pugnat«. Zlasti v slednji je mešani zbor pokazal svojo veliko izločnost, na splošno pa pravo podajanje polifonske vokalne glasbe.

Kaj naj poudarim o celotnem poteku letošnjega tekmovalja? Visoka umetniška raven, številna udeležba pevskih zborov iz raznih držav, veliko zanimanje publike — vse to je že samo na sebi porok za nadaljnje izjaje te prireditve. Seveda ne morem reči, da so pri izbiri žirije vedno odločali zelo izrazito umetniški vidiki, kar nedvomno samo škodi resnosti tekmovalja. Tako je čudno presenetila dodelitev prve nagrade za folkloro v moških zborih zelo povprečnemu italijanskemu zboru iz Pulja. Tudi v polifonski skupini bi nekateri zgoraj omenjeni zbori zaslužili boljše mesto.

Tekmovalje »C. A. Seghizzi« je za nami. Za prihodnje leto napovedujejo še udeležbo bolgarskih, madžarskih, slovaških in nizozemskih zborov. S tem bo gotovo vse zadobilo še širši duhovni pomen v okviru vedno večjega evropskega zблиževanja. To željo našega mesta je na zaključnem večeru izrekel tudi župan Martina, ki je podčrtal veliki pomen Gorice za povezavo in za nove odnose med narodi. S to željo voščimo zboru »Seghizzi«, da bi tudi v bodoče vedno bolj popolno razvijal že začeto poslanstvo.

Andrej Bratuž

Delo svetovaleca SDZ v pokrajinskem svetu

Po večmesečnem poletnem počitku je svet goriške pokrajine začel z delom. Na prvi jesenski seji, ki se je vršila 23. septembra, je bila na dnevnem redu dolga vrsta različnih točk; povečini so bile upravne in poslovne značaja. Edino interpelacija komunističnih svetovalec o položaju v podjetju Solvaj v Tržiču ni spadala v ta okvir. Po daljši debati je socialist Macoratti predlagal drugo resolucijo, ki sta jo podpisala tudi demokristjan Perissin in svetovalec Slovenske demokratske zveze (SDZ) dr. Kraner in ki je bila soglasno sprejeta, ker so jo odobrili tudi svetovalci opozicije. V resoluciji je predsedniku in odboru dana naloga, da je treba poskusiti vsa pametna sredstva, da se reši problem prenehanja delovanja podjetja Solvaj vsaj tako, da uslužbenci ne bodo izgubili dela.

Svet je nato sklepal o številnih odločitvah odbora, ki so se tikale predvsem cest in raznih gradenj. Med temi sta bili tudi odločitvi o asfaltiranju cestnega odseka od križišča Doberdob-Vrh pa do Martinščine ter oddaja na dražbo drugega obroka ceste Oslavje-Števerjan.

Zanimiva je bila odobritev izida držav-

nih kontrolnih organov, ki so pregledali predlagani pokrajinski proračun za leto 1967; važno je dejstvo, da se bo predvideni primanjkljaj 460 milijonov znižal na 380 milijonov zaradi novih dohodkov, izvirajočih iz odstotkov, ki jih daje država pokrajini od pobranih davkov. Svet je tudi odobril odločitev, da se v umobolnici ustanovi mesto psihologa; tisti, ki ga bo zasedel, mora imeti doktorat iz filozofije ali iz medicine in poleg tega še specializacijo v sociologiji ali pa v psihologiji.

Pred zaključkom se je svetovalec prof. Kraner zahvalil predsedniku in odbornikom zaradi nekaterih izpolnjenih obljub, ki so mu jih dali spomladi. Takrat je namreč Kraner interveniral pri predsedniku in pri kompetentnih odbornikih za asfaltiranje pokrajinske ceste Doberdob-Devetaki, za čim hitrejšo izvedbo ureditve turistične občinske steve Števerjan-Bukovec in za ureditev športnih prostorov na odprtem pri novem Tehničnem industrijskem zavodu Galilei v Gorici. Obljubljeno mu je bilo, da bodo dela še pred koncem leta končana in dejanska, so sedaj končana. Zato se zahvaljuje, zavedajoč se, da tolmači tudi čustva zahvale zainteresiranih vasi in šole.

To nedeljo 1. oktobra ste vsi vabljeni ob 14.30 k Marijini procesiji v Podgoro!

JOSEFINE STEGBAUER 33
Prevedel J. P.

„Veš li število zvezdà...?“

Inge si je tudi vzela konjička in brala ime: »Rih! Ah, to je pa žrebec Karla Maya!« Se Senti in Lori so dali vsaki konjička in Senta je prva prebrala ime svojega konjička: »Blink!«

»Kako je tvojemu ime, Lore?«
»Apolon,« je odvrnila ta.
»Tako, Gretica, za tebe je tale ostal!« S temi besedami je Marta Gretici dala konjička. »Ena izmed nas mora pa le gledati. Igra ima samo šest konjičkov.« Gretica je medtem vzela svojega. »Ksenija!« je brala napis na sedlu. »Ksenija!« je ponovila tiho, zamišljena. Drugi so postali vsi pozorni. Melanija je takoj opazila, da Gretica to ime prav tako ponavlja, kot takrat v bolnišnični ime Gretka.

Gretica je odsotna strmela predse. Vsi

ostali so molčali in se pomenljivo spogledovali.

»Ksenija!« je spet tiho ponovila Gretica. Tako je bilo ime njenemu poniju, ki ga je jahala v Avstraliji. Toda ni se mogla več spomniti, kdaj je to ime že slišala. Splošna tišina jo je spet priklivala k sebi. Pogledala je okrog sebe, kot da bi se pravkar prebudila iz spanja.

»Kaj pa ti je, Gretica?« je vprašala Melanija.

»Ah — nič! Mislim... da je že spet mimo!«
Se isti večer je Mirko sestavil novo poglavje za album in ga dal sestri Marti s sabo v šolo, da ga izroči Lori. Ta naj bi ga lepo prepisala v album. Istočasno se je njegov roman pomnožil za novo poglavje na nekaj straneh. Novo poglavje je nosilo naslov: »Ksenija!«

Se pred božičem je Lore prinesla Mirku dolg seznam z imeni velikih mest. Grozno koliko mest v Nemčiji ima živalski vrt! Le kje naj vzamejo denar za toliko razglednic? Pa so iznajdljivi otroci prišli na izvrstno misel, ki je starše navdse presenetila. Vsi so si namreč za božič želeli

razglednic nemških mest in pa še podobno iz živalskega vrta v Berlinu, Hamburgu, Dresdenu, Kasselu, Stuttgartu, Frankfurtu... In med vsemi željami — so pisali otroci — je to njihova največja.

14.

BOZIC

Zadnje dni pred božičem je Melanija stanovala kar pri teti Emiliji. Z njo vred je pripravljala prvo božičnico za Gretico. Gospa Thorn se je res potrudila, da bi priredili Gretici lepo božičnico. Praznovali so jo kmalu popoldne, ker so na večer vsi hoteli k družini Kersten.

Gretica je bila vsa srečna, ko je zagledala božično drevesce, na katerem so gorele raznobarvne svečke. Pod drevesčkom pa so stale lepe, velike jaslice, katerih se je njena lastna, sedaj že rajna hčerka vsako leto tako veselila. Na mizi so bila pripravljena darila za Gretico: nekaj otroških knjig, note za gosli in še stajalo, siv kožušček in še krasna verižica. Gretica je bila vsa srečna. Viharno je objela gospo Thorn in jo prisrčno poljubovala.

Slovensko katoliško prosvetno društvo »Jože Abram« iz Pevme je 17. septembra priredilo izlet na Dolenjsko, katerega se je udeležilo zelo veliko število vaščanov (58 po številu), kar je za naše društvo rekordna udeležba. Društvo prireja vsako leto izlete, vendar do sedaj nismo še zabeležili takega uspeha. Zal nam je, da so nekateri morali ostati doma, ker nismo imeli večjega avtobusa na razpolago. Skoraj polovica ljudi je čakala zjutraj ob petih na Oslavju, druga polovica pa pred župno cerkvijo in približno ob šestih smo odrinili od Rdeče hiše proti Postojni, šli skozi Ljubljano, nato pa na cesti, ki pelje v Zagreb, pri Ivančni gorici zavili na levo in se znašli pred samostanom v Stični, kjer smo opravili svojo versko dolžnost, si ogledali v glavnem notranost samostana ob spremstvu prijaznega patra, ki nam je podal tudi kratek zgodovinski pregled o samostanu.

Iz Stične smo se odpeljali proti Novemu mestu, oziroma še malo naprej, kjer stoji sredi reke Krke grad Otočec. Tu smo imeli naročeno kosilo, ker pa smo prišli prezgodaj, smo si ogledali še okoličico. To je čudovita pokrajina ob Krki, ki se počasi premika v temno zeleni barvi, ob šumenju topolov in drugih visokih dreves; nekje, ravno na sredi, se dviga grad na majhnem otoku, ki je povezan z zemljo z dolgim lesenim mostom. Zdelo se nam je, da smo se povrnili v srednji vek, ko so vitezi v oklepah jahali čez ta most in se trdo borili s sovražniki.

Po kosilu smo se odpeljali proti Novemu mestu; ustavili se nismo veliko, ogledali smo si samo kapiteljsko cerkev in šli dalje proti Dolenjskim Toplicam. Ustavili smo se v restavraciji, počivali precej časa in poslušali orkester na pihala, ki je izvajal nekaj domačih in tujih komadov.

Iz Dolenjskih Toplic smo se usmerili proti Muljavi; vozili smo se ob levem bregu Krke in si ogledovali prekrasne kraje, griče, posejane z vinogradi, srednjeveške gradove na strmih pečinah in lepo dolino. Ravno takrat je posijalo sonce in predramilo deželo, tako da smo očarani zrlji na to prelepo domovino, v kateri so se rodili premnogi naši pisatelji, ki so hodili po zidanicah in vaseh »od Litije do Čateža«, da so spoznavali našega kmeta in mu postavili trajne spomenike v naši literaturi s tem, da so povzdignili v umotvore njegovo življenje, borbo in navade. Ustavili smo se v Muljavi prav z namenom, da bi obiskali rojstno hišo in počastili enega največjih naših pripovednikov, Josipa Jurčiča.

Proti večeru smo se odpeljali v Ljubljano, kjer smo ostali skoraj tri ure in si, vsak po svoje, ogledali mesto. Okrog devetih smo se obrnili proti zapadu in se veseli vrnili domov. Zadovoljstvo udeležencev je bilo izredno, razpoloženje v družbi tudi zelo veselo, vse je poteklo v najlepšem redu, tako da so nekateri izrazili misel, da bi se še prihodnje nedelje zopet vrnili na Dolenjsko. Tista nedelja pa je sedaj že mimo in šla bo mimo še marsikatera druga, toda v ljudeh ne bo tako hitro izginil spomin na izlet 17. septembra. Upamo, da bo društveni odbor tudi prihodnje leto organiziral podoben izlet, tako da si bomo polagoma ogledali vso našo domovino.

Udeležencem

obrnila k očetu: »Očka, ti si zlat očka!« Pritisnila je knjigo k sebi in zaplesala po sobi: »Zi-val-ski vr-to-vi v Nemčiji!« je pri tem prepevala po melodiji, ki si jo je sama izmislila. Kar s silo so jo morali nazadnje spraviti k mizi jest. Pa se je ko spet očetu izmuznila iz rok: »Telefonirati še moram, očka, nujno telefonirati!«

»Komu pa, za božjo voljo!«

»Marti Heller. Takoj ji moram povedati, da sem dobila živalske vrtove. Če bi ti vedel, kako nujno je to...!« bi se skoraj izdale.

»No, pa telefoniraj!«

Kmalu nato je pri Hellerjevih pozvonil telefon. Mirko je šel k aparatu.

»Tu Heller!«

»In tu Melanija! Po glasu te poznam, Mirko. Povej takoj še Marti, da sem dobila čudovito knjigo. "Živalski vrtovi v Nemčiji". Izvrstno, ti pravim! Ko bomo spet imeli sejo, jo prinesem s sabo. Zdej moram pa jest. Na svidenje!«

(se nadaljuje)



TRŽAŠKE NOVICE

Ekumensko srečanje v Trstu

V četrtek, 21. septembra je bilo v Trstu, v cerkvi Marije Velike, srečanje predstavnikov raznih krščanskih veroizpovedi. Pobudo za to srečanje za molitev in branje sv. pisma je dal tržaški nadškof. Vabilo so se odzvali poleg zelo omejenega števila povabljenecv iz katoliških vrst verniki grške pravoslavne Cerkve in verniki srbske pravoslavne Cerkve, luteranci (v nemškem jeziku), predstavniki švicarsko evangelske veroizpovedi skupaj z valdezi in metodisti ter anglikanci (v angleškem jeziku).

Najbolj do izraza je prišla srbska pravoslavna skupnost, ki se je na to srečanje skrbno pripravila. Petje duhovnika in zbor je napravilo na vse globok vtis; morda je vzbudilo pri drugih tudi nekoliko zavisti, ki je povzročila nekaj nepotrebne kritike. A kdo naj prekosi slovansko liturgično petje? Taka srečanja služijo molitvi in medsebojnemu spoznanju, a tudi pravilnemu priznanju vrednot, ki jih ima vsaka veroizpoved ali verska skupnost.

Nadškof Fogar Slovenski skupnosti

Slovenska skupnost v Trstu je poslala čestitke nadškofu Fogarju za njegov visoki jubilej ter se mu je ob tej priliki tudi zahvalila za vse, kar je naredil za Slovence. Nadškof ji je poslal sledeči odgovor:

Čenjeni Slovenski skupnosti, z veseljem sem prejel Vaše prijazne čestitke z vključenimi plemenitimi čustvi hvalečnosti. Medtem ko se Vam zanje toplo zahvaljujem, Vaš od srca pozdravljam in blagoslovim. Vaš Luigi Fogar, nadškof.

Seja sveta Slovenske skupnosti v Trstu

Sveta Slovenske skupnosti v Trstu je na svoji zadnji seji obravnaval nekatera važna politična, narodnostna in socialna vprašanja, kakor tudi zadeve, ki trenutno najbolj zanimajo slovensko šolstvo.

Sveta je posvetila posebno pozornost počasnemu izvajanju gospodarske obnove v okviru CIPE, ki povzroča znatno zaskrbljenost. Ni še določeno, kje bodo postavili novo tovarno »Fiat - Grandi Motori«. V zvezi z nekaterimi govoricami o novi lokaciji tega podjetja se je svet izrekel odločno proti temu, da bi ga postavili na kraški planoti, ker bi to pomenilo novo raznarodovanje, novo veliko razlaševanje za Slovence, pa tudi nepopravljivo škodo za gospodarski razvoj domačega prebivalstva zlasti na področju kmetijstva, turizma, flore in vsega tistega, kar je značilno za naš Kras, in naj bo na željo vse tržaške javnosti zaščiten. Svet zahteva, naj bo tovarna »Fiat - Grandi Motori« — če že mora biti na Tržaškem — zgrajena na področju, ki je bilo prvotno določeno, to je pri Orehu.

Na področju šolstva je svet obravnaval položaj, ki je nastal okrog slovenskega strokovnega zavoda v Rojanu in se bo povrnil na to vprašanje, ko bo naredil še nekatere korake. Vzel je tudi na znanje, da je tržaška občina odobrila načrt za otroški vrtec v Sv. Križu in je končno tudi preskrbela potrebna finančna sredstva. Repentaborski občini pa je uspelo zagotoviti finančna sredstva za novo osnovno šolo, ki bo stala nad 45 milijonov lir.

Proslave 13. oktobra na Tržaškem

Posebna okrožnica tržaškega nadškofa napoveduje posebne slovesnosti za 13. oktober ob petdesetletnici zadnjega Marijinega prikazanja v Fatimi. Glavna slovesnost bo seveda v svetišču na Vejni, kjer bo imel g. nadškof pontifikalno mašo.

Rojan

V ponedeljek, 25. septembra sta praznovala 60-letnico skupnega življenja Jože in Marija Majcen s Scale Sante. Zahvalno službo božjo s priložnostnim govorom je opravil g. župnik ob prisotnosti vseh župnijskih duhovnikov in številnih prijateljev in znancev.

Tako slovesnost sta si jubilarita prav gotovo zaslužila. Kolikokrat je g. Jože stregel pri sv. maši! Številno ne gre v ti-soče ampak v desetisoče. Vedno je bil pri prvi sv. maši. Nobeno slabo vreme ga ni ustavilo. Šele zadnja leta prihaja vsak dan z gospo Marijo bolj pozno k maši. Ob visokem jubileju jubilarntoma iskreno čestitamo. Dobri Bog naj jima ohranja zdravje in nakloni mirno starost.

Stanko Zorko

EGS - Vzhodna Evropa Zasedanje o sodelovanju

Prejšnji teden je bilo na tržaški univerzi tridnevno zasedanje o odnosih med Evropsko gospodarsko skupnostjo in državami vzhodne Evrope. Ob prisotnosti vladnih in krajevnih zastopnikov so podali poročila ugledni gospodarski strokovnjaki. Z vladne strani pa je minister Tolloy poudaril vlogo Trsta pri pospeševanju kulturnih in gospodarskih stikov z Vzhodom.



GORIŠKE NOVICE

Srečanje goriškega nadškofa s slovenskimi verniki

Ze danes lahko sporočimo slovenskim vernikom goriške nadškofije, da bo v nedeljo, 29. oktobra, na praznik Kristusa Kralja, v Gorici srečanje vernikov slovenskega jezika z nadškofom msgr. Cocolinom najprej v cerkvi sv. Ignacija na Travniku, nato pa v prostorih Katoliškega doma. Podrobnosti o tem srečanju bomo pravočasno objavili.

Uspela duhovna obnova za fante

Preteklo nedeljo, 24. septembra je bila v Alojzijevišču v Gorici duhovna obnova za fante, ki je bila kar dobro obiskana in je pokazala, da naša mladina verske

Vsa dekleta iz Gorice in okolice vabimo na

DUHOVNO OBNOVO

ki bo v nedeljo, 1. oktobra v kapeli vzgojnega zavoda Alojzijevišče v ulici don Bosco, 11.

Spored:

Ob 9.30 prvo premišljevanje, prilika za spoved, ob 10.20 drugo premišljevanje.

Ob 11^h občestvena sv. maša s kratko pridigo in skupnim sv. obhajilom. Vsa dekleta vljudno vabljeni!

vrednote še vedno visoko ceni, čeprav se zdi, da včasih vidiz življenja drugače govori.

Duhovno obnovo je vodil novi ravnatelj Alojzijevišča dr. Franc Močnik; osrednja misel obnove je bila krepost vere, ki je v letošnjem »Letu vere« še posebej v ospredju. Sledila je občestvena sv. maša, ki jo je opravil g. Jože Jurak. On je misli o veri še povezal s primeri žive vere iz

Shod mašnih strežnikov

Ob najlepšem jesenskem vremenu so se pretekli ponedeljek, 25. t. m. zbrali na Barbani mladi mašni strežniki z Goriškega in Tržaškega, da tam praznujejo svoj vsakoletni shod. Tri motorne ladvice so iz Gradeža prepelele na otok sredi lagune okrog 150 strežnikov, ki jih je spremljalo 23 duhovnikov.

Na Barbani je došlo čakalo izredno presenečenje: srečanje z novim goriškim nadškofom. Po izvršenem ustoličenju v goriški stolnici se je namreč msgr. Peter Cocolin umaknil v tihoto zidov frančiškanskega samostana na Barbani. Tam je zvedel od predstojnika samostana, da nameravajo priti naslednji dan k Materi božji mladi slovenski strežniki.

Srečno naključje je tako hotelo, da je novi goriški nadpastir že drugi dan po prevzemu svoje službe mogel opraviti sv. mašo za slovenske vernike in v slovenskem jeziku. S tem je jasno pokazal, da ima enako očetovsko odprto srce do vernikov obeh narodnih skupnosti, ki sestavljata prebivalstvo njegove nadškofije in da je odločen svoj program, ki ga je napovedal zadnje nedelje v goriški stolnici, takoj uveljaviti.

Strežniki so si po prihodu na Barbano nadeli svoja ministrantska oblačila v domu duhovnih vaj in nato v procesiji odšli v cerkev, kjer jih je sprejel g. nadškof in prijazno nagovoril v slovenskem jeziku. Rekel jim je, da je vesel, ko začneja svoje poslanstvo škofa prav z nji-

Repentabor - Tekmovanje ex tempore

Prvo nagrado na tekmovanju ex tempore pod naslovom »Pogledi na tržaški Kras«, ki je bilo na pobudo repentaborske občine v nedeljo, je prejel Bruno Chersicla. Ocenjevalno komisijo so sestavljali repentaborski župan Mihael Guštin, slikarja Campitelli in Pisani, umetnostna kritika Bambič in Milič ter kipar Carrà. Med nagrajenimi je tudi prof. Cernigoj.

Prosek - Težka nesreča

Na proseški postaji se je prejšnji teden pripetila huda nesreča. Žrtvi sta 45-letni Ivan Blažina iz Repna in 37-letni Mario Badaic. Med tehtanjem ovac ju je podrli železniški vagon. Blažina je zadobil več hudih udarcev in se bo moral zdraviti od 30 do 40 dni, Badaica pa bodo pridržali na ortopedskem oddelku predvidoma 8 dni.

Fatime in Lurda, ki jim je bil sam priča ob priliki zadnjega romanja zamejskih Slovencev v t. vsem katoličanom draga kraja Marijinih prikazovanj.

Vsi udeleženci so med sv. mašo prejeli Kruh močnih, po duhovni obnovi pa še nekaj časa ostali skupaj v živahnem razgovoru ob pripravljemem narezku, da sta tako prišla duša in telo na svoj račun; povratek na domove je bil vesel, saj kadar v srcu vlada Bog, sonce sije vsepovsod.

Podgora

Prihodnjo nedeljo bo v Podgori običajna vsakoletna rožnovenska procesija. Na to veliko slovesnost se domačini pripravljamo s pobožno tridnevno in za to priložnost prinesemo v cerkev Marijin kip iz kapelice nad vasjo.

Prav bi bilo, da bi se za to slovesnost zdramil tudi okoliški Slovenci in pomnožili število udeležencev, da bo ta procesija res veličastna naša marijanska manifestacija, kot si jo je zamislil pokojni goriški nadškof msgr. Sedej, ko je odredil, da se na rožnovensko nedeljo vrši procesija pri Sv. Roku za italijanske vernike in v Podgori za slovenske. Ne opuščajmo lepih navad. Ne plašimo se, da je procesija nekoliko dolga; saj to ni res, le izgleda tako. Torej: nasvidenje ob Marijinem kipu v Podgori!

Poroka

V cerkvi na Placuti sta se v soboto, 23. septembra poročila Rožica Macuz in Benjamin Terpin. Nevesta je hči bivšega dolgoletnega cerkovnika na Placuti in zvesta članica Marijine družbe v Gorici, ženina pa je doma iz Podgore. Oba sta se svoj čas udeleževala kot člana pevskega zbora Lojze Bratuž, nevesta je tudi rada nastopala na odru v raznih igrah. Novemu paru iskrene čestitke!

Fatimski romarji zopet doma

Slovenski romarji s Tržaškega, Gorice in s Koroške so se v soboto, 23. septembra srečno vrnili s trinajstidnevnega potovanja, na katerem so obiskali kar štiri Marijina svetišča: Montserrat v Spaniji, Fatimo na Portugalskem, Lurda in za zaključek še Monte Berico nad Vicenzo.

Vsa pot je potekla brez večjih nevarnosti, vreme je bilo razen enega dneva v Lurdu ves čas sončno, vsa romarska družina se je odlično razumela med seboj. Vse potovanje se je razvijalo točno po programu, težave so bile le s prenašanjem kovčkov, ker je bilo treba pogosto menjati vlake. Pa so udeleženci tudi to nepriliko vedro prenašali, saj so se zavdali, da gre za romanje in ne za izlet in da je nekaj pokore gotovo na mestu.

Vsa skupina je štela 65 oseb, ker je pet prijajencev v zadnjem hipu svojo udeležbo odpovedalo. Duhovnikov je bilo osem (2 z Opčin, 2 iz Gorice oz. Sovodenj, 4 s Koroškega), moški eden (s Koroškega) ostali so bile zastopnice žen-



RADIO
TRST A

Spored od 1. do 7. oktobra 1967

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15. Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Nedelja: 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. — 11.15 Oddaja za najmlajše: »Beli Očnjak«. Dramatizirana zgodba, ki jo je napisal Jack London. Prva oddaja. — 12.00 Nabožna glasba. — 12.15 Vera in naš čas. — 14.30 Sedem dni v svetu. — 15.30 »Plaha vdova«, dramatizirana povest. — 17.30 Prijatelji zborovskega petja. — 18.30 Kino, včeraj in danes. — 20.30 Iz slovenske folklorne: Rado Bednarik: »Pratika za prvo polovico oktobra«. — 21.00 Vaški ansambli.

Ponedeljek: 12.10 Počitniška srečanja. — 13.30 Prikljubljene melodije. — 17.50 Starokrščanske bazilike v Italiji: »Stolnica sv. Justa v Trstu«. 18.00 Novi zbor »Montasio«. — 19.30 Kako in zakaj — vprašanja in odgovori s področja znanosti. — 20.50 Pripovedništvo naše dežele: G. Bergamini: »Prijatelji na pomolu«.

Torek: 12.00 Iz slovenske folklorne: Rado Bednarik: »Pratika za prvo polovico oktobra«. — 17.20 Slovenščina za Slovence. — 17.40 Radijska univerza: Osnove psihologije: »Kaj je psihologija«. — 19.10 Plošče za vas, quiz oddaja. — 20.35 Claudio Monteverdi: »Orfej«, pastoralna pravljica v treh dejanjih. V odmoru (približno ob 21.05): »Pogled za kulise«. Sreda: 12.10 Liki iz naše preteklosti: »Joža Lovrenčič«. — 13.30 Glasba iz filmov in revij. — 17.20 Odvetnik za vsakogar, pravna posvetovalnica. — 18.30 Nove plošče resne glasbe. — 19.10 Zdravniška posvetovalnica. — 20.35 Simfonični koncert.

Četrtek: 12.10 Znanost in tehnika. — 17.20 Pregled zgodovine italijanskega slovenskega: »Književnost prve polovice 13. stoletja«. — 18.30 Sodobni italijanski skladatelji. — 19.10 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. — 20.35 »Za narodov blagor«, igra v štirih dejanjih. — 22.50 Romantične melodije.

Petek: 12.10 Gospodinja nakupuje. — 13.30 Glasbeno potovanje okoli sveta. — 18.00 Zbor »Tone Tomšič« iz Ljubljane. — 19.10 Novele XX. stoletja: Ivan Pregelj: »Gospoda Matije zadnji gost«. — 20.35 Gospodarstvo in delo. — 20.50 Koncert operne glasbe.

Sobota: 12.00 Iz starih časov: »Slavnostna otvoritev železne ceste v Trstu leta 1857«. — 15.00 Glasbena oddaja za mladino. — 16.00 Oddaja za avtomobiliste. — 17.20 Cerkev v sodobnem svetu. — 17.40 Slovenski znanstveni delavci z univerze: Gojmir Budal: »Italijanski sever in jug - zemljepisne osnove gospodarskih razlik«. — 17.55 Zbor »Glasbene Matic« iz Ljubljane. — 19.10 Družinski obzornik. — 20.35 Teden v Italiji. — 21.00 Aleksander Marodič: Dogodivščine in spomini tajne vojne: »Srebrno dno manilskega zaliva«. — 21.20 Vabilo na ples.

skega sveta. Največ jih je bilo s Tržaškega; goriška skupina je tvorila 15 oseb, koroška 8.

Fatimo so si nekateri od udeležencev predstavljali na način Lurda, zato se niso popolnoma vanjo živeli; ostala jim je nekam tuja. Vse je pa očaral Montserrat s svojo mogočno prirodno lego in s svojih bogastvom, ki ga hrani; vsi so bili tudi navdušeni nad podzemeljsko cerkvijo v Dolini padlih (Valle de los caídos) blizu Madrida, najbolj doma pa so se seveda počutili v Lurdu. Tam so se sešli tudi s skupino 250 romarjev iz Slovenije, ki jih je pripeljal kapucinski pater Hilarij Felician.

Glavni vodja romanja je bil g. Franc Štuhec z Opčin, ki je tudi to pot izpričal svoje organizatorne sposobnosti; v pomoč mu je bil g. Jože Jurak, ki je obiskane kraje že od prej dobro poznal in zato tudi lahko marsikaj svetoval; za duhovne potrebe je skrbel g. Jože Vidmar z Opčin, radi pa so priskočili na pomoč tudi ostali gospodje, pri čemer so se koroški še posebej odlikovali.

Kako pa se je romarjem godilo med potjo, bomo objavili v prihodnjih številkih. Udeležencem bo to v osvežitve spomina, ostalim pa, kot upamo, v prijetno in zaželeno branje.

Naprave za uničevanje smeti

Tržaški občinski odbor je sklenil, da bodo naprave za uničevanje in predelavo smeti zgradili v industrijskem pristanišču in ne pri Orehu. Upamo, da se bo tako nehalo odvažanje smeti na Kras in s tem rešen hud higienski problem, saj je sedaj vedno pretila nevarnost okuženja kraških podtalnih voda, iz katerih črpa vodo tržaški vodovod.

ZA KMETOVALCE

Svinjska kuga na umiku

Afriška svinjska kuga, ki je letos prizadela 28 pokrajin in zahtevala skoro 100.000 žrtev, je v zadnjem času popustila. Nedavno je bilo namreč 16 pokrajin proglašeni za ozdravljene, ker v zadnjih dveh mesecih niso imeli nobenega primera bolezni. Kljub zboljanju ostanejo še vedno veljavni strogi predpisi o rabi pomij iz gostiln in menz.

OBVESTILA

Začetna sv. maša za dijake znanstvene liceja v Trstu bo v ponedeljek, dne 2. oktobra 1967 ob 10.30 v cerkvi pri Sv. Ivanu. Naslednji dan se začne redni pouk.

Solska maša za slovenske srednje šole v Gorici, višje in nižje, bo v ponedeljek, 2. oktobra ob 10. uri v goriški stolnici. Dijaki naj se ob 9.30 zberejo vsak na dvorišču svoje šole, odkoder bodo odšli v spremstvu profesorjev v stolno cerkev.

DAROVI:

Za Katoliški glas je darovala Cernic Marjeta 5.000 lir; v spomin blagopokojnega msgr. Novaka Irena Vetrlih Bertolini 5.000 lir.

Za Katoliški dom: Irena Vetrlih por. Bertolini namesto cvetja na grob pok. msgr. L. Novaka 5.000 lir.

Za Alojzijevišče: Družina Kamenšek-Bavdaj 5.000; D. V. 10.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: G. Vogrič 2.000; Cernic Marjeta 2.000 lir.

Za župnijski dom v Steverjanu: N. N. 50.000; Klementina Humar por. Ušaj v spomin pok. Pepce Maraž 5.000; Jožef Simič v isti namen 3.500 lir.

Vsem dobrotnikom Bog povrni!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L. 70, osmrtnice L. 100, več 8% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Kmečka banka

GORICA - ul. Morelli 14 - tel. 2206

vam nudi ugodne pogoje za trgovske posle in bančne usluge (tekoči računi, vezane in proste hranilne vloge, posojila, vnovčenje in diskontiranje trgovskih menic, posli z inozemstvom, nakup tuje valute, plačevanje davkov in tako dalje)